



Let 7036, Aprilie] 8.

Un ispisoc, acesta de la Pătru-Vodă așe scrie:

Ispisoacele Vo[rnicului] Ion arată așe că Boianul cel mare cu toate părțile lui au fost a trii frați și acei trii frați au fost nepoți Tăbucianului, celuia ce au vândut Ostrița lui Ștefan-Vodă, și scriu pe hotarul cel vechiu și i-au chemat: anume Ion Stărce pârclăb de Hotin și frate-său Mihul Stărce și sora lor Fedea. Tij alte ispisoaice scriu că s'au împărțit nepoții și strănepoții, mulțime, acelor trii frați în trii părți și cu mori și iar scriu pe hotarul cel vechiu de la Alexandru-Vodă, l[ea]t 7268, Apr[il]ie] 13, și scriu și cu mori în Prut. Intr'alt ispisoc a Ghenghii făcut mai pe urmă, ca s'au scos curat di pi dansul de la Alexandru-Vodă Ilieș din let 7129, a patra parte din gios, scriind cu vad de moară Li Prut.

Iar alte ispisoaice mai dincoaci scriu că tot satul Boianu s'au făcut iarăși în trii părți: 2 părți cele din gios au fost a Prăjescului, iar parte ce din sus, unde să hotărăște cu Ostrița călugărilor de Putna și cu Rărence călugărilor de Slatina, au fost a lui Isac Stărcii, și-au luat-o Gavrilaş Logofătul, moșul Vornicului Ion de la Stărce pentru un jac ce i-au făcut Stărce, și scrisorile au rămas la Stărcești, care acum în dzilele lui Mihai-Vodă i li-au dat Stărcești.

După ce au luat Gavrilaş Logofătul ace a trie parte de sus de la Stărce, au adus dintr'alte sate 2, trii sute, de cară, ș'au îngrădit hotarul de spre parte celor 2 părți ce au fost a Prăjescului și au bătut și un stălp mare în coada hăleșteului Prăjeseului și au ședzut acel gard trii patru luni, apoi au vinit Prăjescul și cu Gavrilaş Logofătul acolo și au început a se prici și au străcat gardul lui Gavrilaş, și i-au arătat hotarul mai pe din sus pe la nește movile, că să pre lățișă Gavrilaş Logofătul în gios în părțile Prăjescului, și, după ce s'au făcut pace, au arătat Vornicului Ion, oamenii carii șed pre părțile cele a Prăjescului, carii au apucat gardul pe unde au fost, iar călugării acmu estimp pe carte Savii Mitropolitului au luat de a dzecia până în gardul lui Gavrilaş și înniacă ace a trie parte până în părăul ce să chiamă Hucăul, ce sânt morile Vornicului în-tr'ânsul, și-i știrbăsc hotarul de spre apus puțin, nu giumatate de sat, iar de spre răsărit până în părău stă hotarul întregi și fac notarul de la movile în sus, de unde să începe să hie a trie parte a lui Gavrilaş. Călugării acum dzic că este a lor de Ostrița, cale puțină — nu sânt 2 ceasuri și cumpărătura lor este numai într'o sută de lei, a satului Ostriții.

Mai pe urmă au cumpărat Iordachie cel bătrân, Visternicul, ginerile lui Gavrilaş Logofătul, moșul dumisale Vornicului Ion, și părțile Prăjescului și au rămas satul întreg a lui Iordachie Visternicul, de l-au ținut 35 de ani de la Vasili Vodă până la Ilieș-Vodă și au avut mori și pe părăul Hucăului în 2 locuri și în Prut, carele le știu oamenii și sânt iazurile față.

La Ilieș-Vodă, după ce au murit Gavrilaş Logofătul și Iordachie cel bătrân Visternicul și Isac Stărce, cela ce au dat a trie parte lui Gavrilaş, s'au sculat nește Volcincești cu nește scrisori vechi de au pârât pe Iordăchioae Visterniceasa], fata lui Gavrilaş, moașa dumfnealui] Vornicului] Ion, dzicând cum că Isac Stărce n-au avut triabă să dea toată ace a trie parte de sus lui Gavrilaş Logofătul, ce au avut numai a trie parte din a trie parte, parte ce din gios, iar cele 2 părți pe din sus ce să hotărășcu cu Ostrița călugărilor sânt a lor, și au rămas pre Iordăchioae atunce, nefiind toate scrisorile Stărceștilor la Iordăchioae Visterniceasa.

După aceia n'au ținut Volcinceștii cei bătrâni un an doi și s'au și făcut răscoale în țară: s'au rădicat Hănoeștii și Lieșiii, și apoi Inpărăția au vinit la Cameniță și n'au mai fost aședzământuri, ce s'au făcut pace, de au dat Turcii Cameniță Leșilor înapoi: tot loc neședzat și pustiu mai mult au fost pre acolo și, murind și părintji dumnealui] Vornicului Ion, n'au mai avut cine căuta.

După ce s'au făcut acmu pace și au dat Turcii Cameniță Lașilor, la dumnealui] Vornicul] Ion slugi vechi nu rămăsese să știe hotarul cel vechiu, că pusese Vornicul] Ion un ficeor acolo ispravnic, nu știa ce răspunsu a da Volcinceștilor pentru ace bucată de loc ce o înpresura, că Volcinceștii cei bătrâni încă murise și rămăsese ficeorii lor și iar nu știa hotarul și călugării de Putna tot amăgiia pre dumnealui] Vornicul] Ion și pre Volcincești că a.i scrisori și scriu în semne și înpinge pre Volcinceșiti în gios și Volcinceștii pre dumnealui] Vornicul], și, după ce s'au instreinat Vornicul 9 ani, s'au tãmplat de au murit și sluga Vorniculului ce au fost ispravnic în Boian. Decii s'au lãțât călugării și înpingea pre Volcincești și Volcinceștii intra în sat înnontru și au ținut și au stãpãnit, cine cum li-au fost voia, nefiind dumnealui] în țarã.

După ce dumnealui] Vornicul], din streinãtate, s'au aședzat în sat în Boian, la a trie Domnija a Mării Sale lui Mihai-Vodã ;și iau vãdzut că i să înpresoarã hotarul Boianului și de Volcincești și de călugări, și au cercat scrisori la niamul Stãrceștilor și, gãsind scrisori, întâi au eșit cu Volcinceștii la giudecatã și au rãmas pre Volcincești, că au ținut ace bucată de Ioc rãu ce mai pe din sus, și au rãmas numai cu ce din mijloc de la mănãstire de Ia Humor; pe urmã s'au aflat și ace bucată giuãmãtate zãlog la Stãrcești; iar giuãmãtate de ace bucată s'au aflat, a Perjului, și au cumpãrat Vornicul de la Perjul.

După aceia au apucat dumnealui] Vornicul] Ion și pre călugări să scoatã ispisocul cel ce-l amãgiia, că scrie în semne să-l citiascã să vadã cu ce îi înniacã moșiiã, și ei au scos un ispisoc carele scrie pre hotarul cel vechiu ce au cumpãrat Ștefan-Vodã de la Tãbuci în 200 de zloți tãtãrãști, care fac 100 de lei, și scrie cu vad de moarã în Prut, iar nu în pãrãul Hucãului, unde dzic ei că le agiunge hotarul, că pe acel pãrãu sãnt tot mori într'ãnsul, nu numai a dum[nealui] Vorniculului] Ion, ce și a altor moșneni, care le agiunge hotarãle într'ãnsul, ce și ei, de li-ar agiunge hotarul în pãrãu în Hucãu, ar ave vad să să facã mori și li-ar scrie ispisocul: cu vad de mori în Hucãu., iar nu în Prut, să cunoaște lucru că nãpãstuescu de dzic că au ținut cu Volcinceștii cești tineri, de care Volcinceștii n'au avut nicio triabã, nici au știut hotarul pre unde este, precum n'au știut nici Vornicul] Ion, și cu cumpãrãturã de 100 de lei vor să ia de la Vornicul moșie de 2-3 pungi de bani, numai cu gurile lor, că alte scrisori, de și au, nu vor să le scoatã, că să tem că or rămãne rușinați, și tot aratã o carte de la Sava Mitropolitul, care carte a Savii dzice Vornicul Ion cã-i rea, precum aratã mai gios și ispisocul cel veehiu, că serie pe hotarul cel vechiu, dar nu în semne precum grãiiã ei, mai înnainte, socotind cã ei sãnt cãlugări ș'or crede, a da giudecata de o merge cu carte de blãstãm în cap și or lua moșiiã dum[nealui] Vor[niculului] Ioncu 100 de lei cumpãrãtura cu 3-4 pungi de bani, fiind moșie Vorniculului] Ion, gãndindu-sã cã eu (= iau) la mănãstire, nui-i pãcat.

Precum dã samã dum[nealui] Vor[nicul] Ion cã au mãrturisit Sava Mitropolitul cãtrã dumn[e]alui pentru hotarul Boianului, cã din Prut din casãle unor pãscari să începe, acolo Ia casãle pãscarilor, și n'au fost numai acei pãscari, ce au fost 30-40 de oameni, și, cãnd prada ce mare i-au luat Tãtarii pe toți: unii s'au înnecat în Prut, și au scãpat numai acel pãscar cu un ficeor a lui, și au fost și moara mai sus în Prut a lui Gavrilaš Logofãtul, și ficiorul acelui pãscariu au trãit panã anțerțu tot în Boian și așe mãrturisiã cã nu să pomeniã să le ia călugării de a dzecia de acolo, și de acolo au mãrturisit Sava cãtrã Vornicul Ion cã merge panã în capãtul luncii și pe supt dumbravã panã la drumul cel mare la a trie movilã din sat, și de acoloã trece drumul drept la vale prin dumbravã panã în pãrãul Hucãul, și Vornicul au dzis cã a trie movilã îi desparte de dumbravã, nu-i dumbravã, iar Sava au dzis: ba este, cã era copacii tot ciocãrțiți. Deci, precum au dzãs Sava Mitropolitul cãtrã dumnealui], aratã cã este hotarul mai sus, iar, cum au fãcut Sava carte lui Calistru episcopul, iar la trii movile din sat, și dumbravã nu pomeneste pre acolo, este așe ști pre gios, cã lovește panã în gardul lui Gavrilaš de au despãrțit a trie parte cu Prãjescul și rămãn amãndouã morile, și ce din pãrãul Hucãul ce să chiamã a iui Tãbuci, și ce din Prut a lui Gavrilaš, tot în hotarul Ostriții, pe carte Savii, de a hi scriind mai pe gios de aceste mori, — iatã cã se cunoaște cã nu-i bunã carte Savii. Și iarãși mai aratã dumnealui] Vor[nicul] nește cãrți de la Vasilie-Vodã și de la Dabije-Vodã din a trie parte de sus a trie parte, parte ce din mijloc din Boian, cã au fost a lui Tãbuci Paharnicului, strãnepot lui Tãbuci celui bãtrãn, cu iaz și cu mori în pãrãul Hucãului, și ace moarã este și acmu iazul fațã, și este mai sus de cãt acele trii movile ce serie carte Savii cu 200 de stãnjeni: să cunoaște cã-i scrisã cartea Savii rãu, cã înniacã și parte ce din mijloc a lui Tãbuci și ce din sus ce au fost a Stãrcii și moara lui Gavrilaš ce din Prut.

Tij mai arãtã dum[nealui] Vornicul] un izvod a Stãrcii Vorniculului a cui au fost moșie Boianul de scrie hotarul aceiã a trie parte de loc și însãmniadzã pe supt dãmbu din sat într'un stãlpu în Doljoc și au mãsurat Vornicul din stãlpu și au aflat 2 pãrți în gios și una în sus, și de acolo scrie într'un stejar cu buor, si acel stejar este un om strein, anume moșan, care au întrebat pre tatã-sãu ce este acest stejar cu buor aice, iar tatã-sãu i-au dzis, de aice să desparte hotarul Boianului în gios, și Ostrița în sus, și mai scrie prin fãntãna

Hlinaia, care la fântână au fost și stâlp de piatră, nu de mult, de vr'o 5-6 ani l-au oborât și stă și acmu oborât gios lângă fântână, și de la fântână drept piste șes în Prut și Loziile roșii; cari și un copaciu acolo este cu sămnu, și din gios de loziile roșii sânt și nește pomeți a unui vecin a dum[nealui] Vornicul Ion din sat din Boian; și sint și pre unele locuri și pietri și pre alte locuri și movilite făcute de notară mici, care, dacă or merge nește hotărnici cu minte și cu frica lui Dumnedzău, or cunoaște.

Este în rae un om bătrân anume Onofrei, de 80-90 de ani, carele zice că au fost hănsariu Ia Duca-Vodă, într'ace săliște ce o trag călugării, și hotarul pre unde merge nu-l știe, dar călugării pre atunce de a dzecia nu să pomeniia să le ia de acolo dintr'ace săliște, nici călugării oameni la săliște aceia n'au ținut, nici țin nici acmu, ce-i țin oamenii în gura Derehluului, unde au mâncat-o Prutul, acolo țin oamenii săliște lor.

Un vecin al popii lui Furcoiu, anume Scalco, care acel Furcoiu să pomenește că să trage din Ivanco Logofătul ce au fost moșan în Boian și spune că săliște ce dzic călugării că-i a lor, nu-i a lor, ce-i de sat de Boian, iar a lor au mâncat-o Prutul. Iar, de n'a hi omul viu, este om de credință la dum[nealui] Vor[nicul] Ion, anume Gavril Dragul Mănesa, de 80 de ani, care au grăit cu acel om, și spune acel om cum c'au audzit pre popa Furcoiu în câteva rânduri cetind cum că săliște aceia nu-i călugăriască de Ostrița, ce este de Boian.

Așijdero, hotărând moșiile Slătini, au adus Macarie egumenul 2 oameni streini bătrâni, unul din Toporăuți și altul din Rărence, de au mărsu cu carte de afurisenie în cap și au trecut păraul Hucăului o bucată mare ș'au mărsu până la cei trii stejeri ce sânt însămnați, și acolo au dzis că să tălnescu tustrele hotarale, în gios este de Boian pe părau, iar în sus au dzis că este de Rărence și purcede Rărence în sus, alături cu Ostrița, iar în curmedziș de la acei trei stejeri, cum merge hotarul Boianului și cu a Ostriții în curmedziș, au dzis că nu știu spre Prut și dzicea' acei 2 oameni că ei s'au gândit și să miera că doar au dăruit Vornicul ace bucată de loc călugărilor de Putna de iau de a dzecia. Și au fost mulți oameni atunce față, carii sânt iscăliți unii, și atunce Calistru n'au vrut să vie să vadă cum mergu oamenii cu carte ce de afurisenie în cap, ce au trimis mai pre urmă pre taină pre popa Costașco de Cernăuți de ș'au făcut și el mărturie de la acei oameni, și tot asie scrie și în mărturie lui Calistro ca și în mărturie Vornicului, iar acmu călugării de la Putna vor să facă pe acolo de Ostrița și au tot tăcut de atunce până acum 12 ani, și, vădzind acmu că au murit oamenii cei bătrâni, năpăstuescu cu ace carte a Savii, care și carte Savii la moarte lui au mărturisit să nu să ție în samă nicio mărturie a lui, că-i o vreme de dernult ș'au uitat, de care dum[nealui] Vor[nicul] giură și primește și carte de blăstăm cum că au dzis Sava la moarte lui, să nu să ție în samă mărturie lui și acmu călugării tăgăduesc.

Ce acmu dum[nealui] Vor[nicul] să roagă, Doamne, Mării Tale, să dai hotărnici buni, cu minte și cu frica lui Dumnedzău, să mi să lesniască, să cerce bine, să socotiască să afle hotarul cel vechiu, precum, au îmbiat de veac, nici să veghe voia nici Vornicului, nici călugărilor și să însemnedze toate peneturile ce sânt scrise mai sus, să vadă sânt adevărate au ba, și precum or socoti cu sufletele lor drepte, să pue semne, să nu caute că n'a priimi vr'o parte, ce să puia semne, să hotărască această gălceava: și să să ia și scrisorile cele răle, ori de la care parte or hi, să să rupă.